

Het begon met een dode rat in de kelder.

Ik ontdekte hem toen ik een warme jas uit de berging ging halen. Het was eind september en het was koud geworden buiten. Net toen ik de traliedeuren wilde openen, zag ik hem daar liggen, tussen twee verhuisdozen. Hij kon er nog niet lang gelegen hebben, want de uitwerpselen eromheen waren vers en in de dode oogjes van de rat glinsterde het licht van de tl-lamp aan het plafond. Hij was nog helemaal intact, alsof hij leefde, maar toch was hij dood. Ik bleef er heel even naar staren en voelde een zekere walging opkomen. Toen draaide ik me om en liep vlug de stenen trap weer op. De rat moest daar maar blijven liggen. In de weken daarna voelde ik soms een plotselinge droefheid omdat hij daarbeneden nog steeds lag. Ik wist dat ik op een dag iets aan het probleem zou moeten doen. Ik wist ook dat die dag niet vandaag was.

Er begonnen e-mails binnen te komen van de vereniging van eigenaren. Er was onrust over de rat – die begon een stank te verspreiden. Ik liet de mailtjes onbeantwoord en op een dag ging de deurbel en daar stond de voorzitter van het bestuur, zo boos dat hij nauwelijks uit zijn woorden kon komen. Hij zei dat het nu genoeg was, de rat moest weg.

Zo kwam het dat een dode rat alles in gang zette. Die

avond ging ik naar de kelder. Mijn hele lichaam protesteerde. Ik veegde de rat met een stoffer-en-blik op en toen ik hem voor me uit de trap op droeg, werd ik bijna duizelig van misselijkheid.

Ik gooide het kadaver in het bloemperk op de binnenplaats.

De ruimte moest worden schoongemaakt, en ik was genoodzaakt de dozen naar mijn appartement te dragen. Ik stapelde ze op in mijn gang. Daar bleven ze nog een tijdje onaangeroerd staan. Op een middag in oktober, toen ik mijn jas wilde aantrekken om boodschappen te gaan doen, begon ik wat aan de bovenste doos te voelen, ik vouwde de flap open en keek erin. Het was een verhuisdoos met alles wat ik had meegenomen uit papa's appartement na zijn overlijden een paar jaar terug. Het schort dat hij altijd droeg als hij kookte zat erin. En een map waarin papa de stripboekjes had bewaard die ik als kind had getekend. Een paar fotoalbums, die ik vlug doorbladerde en weer teruglegde. Ik wou de doos net weer dichtdoen toen ik iets bekends zag. Onderin lag papa's adresboek.

Ik bladerde door de beduimelde pagina's. Elke bladzijde ademde zoveel oud adresboek uit: telefoonnummers die waren doorgestreept en vervangen door nieuwe, soms met een stomp potlood en soms met inkt in verschillende kleuren. Droedels in de kantlijn. Cirkels, kleinere in grotere. Een driehoek. Ik herkende het handschrift van papa. Op een van de pagina's stond het telefoonnummer van het huisje waar we in mijn jeugd de zomers doorbrachten. Slechts vijf cijfers. Ik staarde zwijgend naar het nummer en na een tijdje kwam er een herinnering bij me boven, een kort fragment van een van die lange avonden aan het meertje, toen de zon

laag stond en het oude houten zomerhuisje tussen de berken door oplichtte. Hoe ik als klein jongetje aan de waterkant stond en een steen in het glinsterende water gooide, en hoe ik me plotseling schuldig voelde toen ik de spiegel van het meer verbroken had, alsof ik iets grenzeloos en verbodens had gedaan, iets wat consequenties zou gaan hebben. Ik had om me heen gekeken om er zeker van te zijn dat niemand me had gezien. De herinnering kwam en verdween ook weer heel vlug, maar het was alsof de warme avondzon nog een tijdje op mijn voorhoofd bleef schijnen.

26217.

Mama nam altijd de telefoon op door alleen het nummer te zeggen. Geen naam, geen 'hallo', alleen een nummer. Zo begon elk gesprek met een soort afstandelijkheid en koelte. Ze zei 'zesentwintig, eenentwintig, zeven'. Soms vond ik het zielig voor de zeven. De andere cijfers kregen gezelschap van hun vriendjes, maar de zeven bleef alleen achter.

Ik bekeek de vijf cijfers. Hoe moet ik uitleggen wat ik vervolgens deed? Een spontane ingeving. Een vreemde impuls die ik simpelweg volgde. Ik pakte mijn telefoon en toetste de cijfers in zodat ze op het scherm verschenen.

Toen belde ik.

Eerst was het stil en toen hoorde ik de lange, verre kiestonen en het geruis ertussen. De verbinding was zwak en kon elk moment wegvallen. De telefoon ging vijf keer over. Ik stond op het punt om op te hangen toen ik een bekend geluid hoorde: het gekraak van het snoer dat altijd in de knoop raakte als iemand opnam.

'Ja, hallo?'

Slechts twee korte woordjes, maar er bestond geen twijfel over dat het papa was. Ik hoorde het aan zijn toon, dat de-

fensieve in zijn stem dat papa altijd had als hij de telefoon opnam, een acute weerstand, alsof hij het gesprek eigenlijk niet wilde aannemen. Ik kreeg geen woord uitgebracht.

‘Hallo?’ zei papa opnieuw.

Stilte en zacht geruis.

‘Hallo...’ zei ik uiteindelijk.

‘Ja?’

Ik drukte de hoorn zo hard tegen mijn oor dat het pijn deed en luisterde naar geluiden op de achtergrond. Ik hoorde de keukenkastjes open- en dichtgaan. Iemand draaide de kraan open, zodat de pomp aansloeg. Ik hoorde de stem van mama daarginds, geïrriteerd: ‘Wie is dat?’

Ik hing op en bleef in de hal staan. Ik voelde mijn hart bonzen.

Toen het avond werd, poetste ik mijn tanden en ging slapen. Ik speelde in bed Tetris op mijn telefoon. Normaal gesproken, als ik daarna het licht uitdeed, regende het Tetris-blokjes over me heen wanneer ik omhoogkeek in het donker en dan viel ik snel in slaap en sliep ik diep. Maar deze nacht was onrustig. Ik zag het zomerhuisje bij het meer weer voor me, een herinnering die steeds weer terugkeerde in mijn droom. We leggen de netten uit en het meer is zo vreemd donker dat zodra papa de roeiriemen in het water steekt, ze verdwijnen. De roeiboot nadert de witte boei en papa zegt dat ik hem uit het water moet halen. Ik leun over de rand van de boot, maar durf mijn handen niet in het water te steken. Papa wordt wild – ‘Pak ’m, pak ’m!’ – maar hij drijft voorbij. Ik durf niet, want het water is een zwarte spiegel en ik ben bang dat iemand in de diepte me zal grijpen, en me naar de bodem van het meer zal trekken, helemaal tot aan de rotsen.